

Графица-та. А защо ви съмъ добри хора?

Хунсъ. Мы смы ради да знаемъ, коя сте, и отъ кѣдъ?

Графица-та. (*заплака*) Ахъ, любезни мои братъ, не пытайте мя — ахъ Боже — (*плаче*). —

Хунсъ. (*Обръща ся къмъ Ханса*). Що мислишь сега. —

Хансъ. Право ни кажете, вы ли сте Графица Геновева?

Графица-та. Чула съмъ за неѣ, че сѣ ѣ преди седемъ години погубили заедно съ дете-то ѣ.

Хунсъ. Ами вы коя сте?

Графица-та. Азъ съмъ ви казала (*плаче*),

Хунсъ. Азъ както гледамъ на ваши-тъ сълзы, — азъ бы рекалъ безъ съмнѣніе, че сте вы Графица Геновева, както смы и мы двама, които бѣхми отредени да вы погубимъ съ дете-то заедно — (*Графица-та одъ радость полить малко*).

Графица-та. О, да ли е то възможно? — да ли сте вы мой-тъ избавители?

Хансъ. (*поколеничатъ и двама та*) мы смы, света душо, — мы смы. О милостивый Боже, ала сѣ чудни и голѣми твои-тъ дѣла.

Графица-та. Ачи отъ кѣдъ идете вы сега избавители мои. Отъ кѣдъ дойдохте тука? станете — станете мои и на мое-то чедо спасители! (*ставатъ и цѣлуютъ на Геновева рѣкъ*).

Хунсъ. Света душо! мы смы ся по напредъ надѣвали за смърть, нежели да вы видимъ нѣкоги